

Trumpifieringstider

»Det är som att världen har drabbats av migrän«

På tredje dagen gav jag upp. Migränen som legat som en våt filt över huvudet i flera dagar tänkte inte ge med sig. Lysrören som i vanliga fall gjorde ögonen trötta, skar genom både hornhinna och själ. Mina goda kollegors skratt i den stimmiga lunchmatsalen fick mig att längta därifrån. Och ledaren var ännu inte skriven. Jag försökte lura kroppen med dämpad belysning, tända ljus, stillhet och värme. Men migränen hade kommit för att stanna. Och jag gav upp. Tillsammans med alla mina tusentals vänner därute som emellanåt lider av dess gastkramande grepp.

Alla mina tankar kring Trumpifieringstider, Brexitisoleringar, normkritik som blivit norm, ignoranta granskare som granskar granskare, internationalisering och feminismens upplösning är en enda röra. Och mitt i denna röra dansar Stina Wollter i sitt kök. Det blir så. Migränen gör det helt enkelt omöjligt att samla tankarna. De vill inte räta ut sig, vill inte bilda framkomliga vägar till förnyat hopp. Det är det som blir så tröstlöst.

Det är då det slår mig. Det är som att världen har drabbats av migrän. Vart jag än tittar tycks det mig som att det är en enda röra av tankar. Manschauvinisten kallar sig feminist. Kyrkan sägs vara ett uttryck för cynism. Xenofobikern talar om kärlek. Tradition är radikalt. Brexit ett sätt att värna gemenskapen. Nationalism sva-

ret på rädsla. Och jag får inte ihop det. Det sätter sig som en bultande smärta strax bakom ena ögat. Parat med ett lätt illamående och svårigheter att fokusera. Det är som att logiken har slagit knut på sig själv.

Här finns kopplingar mellan hegemoniska krafter, det solitära jaget och en febrig rörelse till mer än vi klarar. Men jag klarar inte ut det. Det enda jag förmår är att tända mitt ljus och ta nya tag imorgon. Kanske är det tillräckligt, kanske rentav bra. Kanske är det just det lågmälda vi behöver just nu? Det uthålliga trotset i stillheten och värmen – vi är flera, vi är mera än bara en och en. Att trotsigt vägra effektivisering, hjältemyter och hänsynslösheten. När strålkastarna släckts och mikrofonerna stängts av är en chauvinist en chauvinist. En xenofobiker rädd för det främmande och annorlunda. Och kärlek har aldrig någonsin med den sortens rädsla att göra. Aldrig någonsin.

Så låt oss tända våra adventsljus. Ensam är inte stark. Vi har varandra. Vi behöver varandra. Vad än Trump och hans likar påstår. I det lågmälda ska vi göra uppror. Tillsammans. I Jesu Kristi namn. Amen.

ULRIKA SVALFORS

